

РЕШЕНИЕ

№ 1171

гр. София, 24.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **12008** по описа за **2021** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Комисия за финансов надзор срещу Решение № 20203751 от 27.10.2021 г., постановено по НАХД № 12501/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 136-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № Р-10-457/25.08.2020 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, във вр. с ал. 1, т. 2 и чл. 648, ал. 1 от Кодекса за застраховането (КЗ), на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв. за повторно нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

В касационната жалба са изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на материалния закон – касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НК. Правят се възражения, че е безспорно установено извършването на нарушението и се анализира приложението на института на „повторност“ в конкретния случай. Посочва се, че не е необходимо в АУАН да се съдържат фактически твърдения за "повторност", тъй като не се касае за индивидуализиращ нарушението елемент от фактическия състав, а има отношение при определяне на

наказанието, което се извършва от АНО и е допустимо този факт да е отразен за първи път в НП. Иска се от съда да отмени решението на СРС и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на същият съд. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за две съдебни инстанции.

Ответникът – Застрахователно дружество [фирма], чрез процесуалния си представител адв. Я., оспорва касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираните от касатора разноски.

Участващият в касационното производство прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен Съд С. – град, XV касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Софийският районен съд е приел от фактическа страна, че на 10.01.2020 г. А. Е. А. предявил пред ЗД [фирма] претенция № [ЕГН], вследствие на подадено искане за оценка на щети на моторно превозно средство при кражба или грабеж на цяло МПС. Преписката била образувана, поради настъпило застрахователно събитие – кражба на лек автомобил, марка „М. Д. 350“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на А.. Претенцията била предявена с оглед сключен договор за имуществена застраховка „Каско“ на МПС, обективизирана в застрахователна полица № 00500100330487. Към датата на заявяване на претенцията били представени писмени доказателства относно основанието и размера ѝ. На 10.03.2020 г. пред застрахователя било представено удостоверение, издадено от 06 РУ СДВР и Постановление за спиране на наказателното производство от 27.02.2020 г. на СРП. На 22.04.2020 г. застрахователят върнал на застрахованото лице оригинал на предоставено Свидетелство за регистрация, с цел прекратяване регистрацията на откраднатия автомобил. На 24.04.2020 г. на застрахователя били представени допълнителни писмени доказателства, като след дата 27.04.2020 г. застрахователят не бил изисквал допълнителни доказателства от застрахования. На 26.06.2020 г. ЗД [фирма] се произнесло по претенция № [ЕГН], като отказало изплащане на застрахователното обезщетение.

С оглед на това, в КФН била подадена жалба с вх. № 91-02-574/03.06.2020 г. от А. А.. Във връзка с извършване на проверка по случая, КФН изисквала от ЗД [фирма] становище, ведно със заверено копие от документацията, съдържаща се в преписката по цитираната претенция.

В резултат на извършената проверка на ЗД [фирма] е съставен АУАН № Р-06-408/17.07.2020 г., за извършено от дружеството административно нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено НП № Р-10-457/25.08.2020 г. от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, във вр. с ал. 1, т. 2 и чл. 648, ал. 1 от КЗ, на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв. за повторно нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. АНО е приел, че е налице повторност на нарушението, тъй като е извършено в едногодишен срок от датата на влизане в сила (31.12.2019 г.) на Наказателно постановление № Р-10-860/01.10.2019 г.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд е приел, че е

недопустимо за пръв път в НП да се прави допълнително или различно описание на нарушението, което описание не е отразено в съставения преди това АУАН, а именно, че нарушението е извършено при условията на повторност и е отменил процесното НП.

Административен Съд С. – град, XV касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея, в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Касационният състав не споделя изводите на въззивния съд, че в съставения АУАН липсва описание на нарушението, кореспондиращо с изложеното в НП, а именно, че в НП се твърди, че нарушението е извършено в условията на повторност, каквото твърдение в АУАН липсва.

По силата на § 1, т. 37 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Процесното нарушение е извършено на 21.05.2020 г. в едногодишния срок от влизане в сила на НП № Р-10-860/01.10.2019 г., което е влязло в сила на 31.12.2019 г. АНО в издаденото НП е изложил убедителни мотиви защо наложеното наказание е в условията на повторност.

Фактът на повторност е относим към определяне на наказанието и тъй като АУАН, няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. Разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ очертава нарушението, която се описва от актосъставителя, а повторността е отразена в чл. 644, ал. 2, предл. второ КЗ, отнасяща се за санкцията, която се обсъжда единствено от АНО. В разпоредбата на чл. 42 ЗАНН сред реквизитите на АУАН не се съдържа изискване за определяне вида и размера на наказанието. Повторността на нарушението се отнася до вида на наказанието и неговата индивидуализация, което не е от компетентността на актосъставителя, а на наказващия орган с издаване на НП, чийто задължителен реквизит съгласно чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН е определяне вида на наказанието.

От друга страна съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗАНН наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. Тоест дори да се приеме, че е допуснато нарушение, чрез непосочването на елемента повторност в АУАН, чрез законова възможност се санират допуснатите несъществени нарушения в АУАН, чрез отстраняването им в НП.

Настоящият състав намира, че при издаването на АУАН и НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, същите са издадени от компетентни органи и

съдържат всички реквизити, изискуеми от ЗАНН. При съставяне на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Касационният състав намира, че е нарушена разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, според която застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или 2. мотивирано откаже плащането. В тази връзка законосъобразно е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева.

Не може да бъде приложена разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Преценката на органа за наличието на предпоставки за приложението на института на маловажния случай, не е по целесъобразност, а представлява израз на възлагане на компетентност и подлежи на общо основание на съдебен контрол за законосъобразност /в този смисъл се е произнесъл и Върховният касационен съд с Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т.н.д. № 1/2007 г. на ОСНК/. В настоящия случай е нарушена норма от публичен ред, регулираща обществени отношения с финансов характер. Застрахователните дружества изпълняват особено важна функция, като акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли в по-малка или по-голяма степен целта на застраховането – обезщетяване на вреди, настъпили в следствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития. Наказанията по чл. 644 КЗ са насочени именно към стимулиране на застрахователите да спазват предвидените в кодекса срокове за изпълнение на задълженията им, възникнали във връзка с поетите рискове. Установеното нарушение се характеризира с висока степен на обществена опасност, тъй като се застрашават правата и законните интереси на гражданите, както и доверието на гражданите в застрахователната институция. А освен това в НП установеното нарушение е възприето като повторно извършено, предвид посочените по-горе НП за същото нарушение, по друга застрахователна полица.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение следва да бъде отменено, а оспореното НП да бъде потвърдено.

Касаторът е направил искане за присъждане на разноски по делото за юрисконсулт. С оглед новоприетата разпоредба на чл. 63, ал.5 ЗАНН /Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г./, такива се дължат, с оглед изхода на делото. При определяне на размера на възнаграждение, съдът съобрази разпоредбата на чл. 63, ал.5, изр. 2-ро ЗАНН, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.2006г./ и прие, че на ответника следва да се присъди възнаграждение в размер на 160 /сто и шестдесет/ лева за две съдебни инстанции.

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН, Административен съд София-град, XV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20203751 от 27.10.2021 г., постановено по НАХД № 12501/2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136-ти състав.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-457/25.08.2020 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, във вр. с ал. 1, т. 2 и чл. 648, ал. 1 от Кодекса за застраховането (КЗ), на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв. за извършено нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК [ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор сумата от 160 /сто и шестдесет/ лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.